

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Marta Romańska

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi L. B.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem
Sądu Rejonowego z dnia 30 września 1997 r.

w sprawie z wniosku Gminy S.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa – Wojewody Ś. w K.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 lipca 2011 r.,

zażalenia skarżącej L. B. na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 15 listopada 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

W dniu 30 września 1997 r. Sąd Rejonowy stwierdził nabycie przez Skarb Państwa – Kierownika Urzędu Rejonowego w B. własności nieruchomości położonej w S. przy ul. T. [...] w drodze zasiedzenia z dniem 1 maja 1982 r.

Skarżąca L. B. po raz pierwszy wniosła o wznowienie postępowania w tej sprawie pismem z 29 lutego 2000 r. podnosząc, że nie była należycie reprezentowana i pozbawiono ją możliwości działania w wyniku naruszenia przepisów prawa. Sprawa wznowieniowa zakończyła się umorzeniem postępowania postanowieniem z dnia 11 stycznia 2005 r. na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. wobec nieprzedłożenia przez skarżącą stwierdzenia nabycia spadku po właścicielach nieruchomości – W. i R.L.

Po raz kolejny skarżąca złożyła skargę o wznowienie postępowania w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia pismem z dnia 10 października 2009 r. Również tym razem wskazała podstawę nieważności z art. 401 pkt 2 k.p.c. – brak należytej reprezentacji i pozbawienie możliwości działania.

Druga skarga została odrzucona przez Sąd Rejonowy postanowieniem z 13 stycznia 2010 r., jako wniesiona po terminie z art. 407 § 1 k.p.c. Zażalenie wnioskodawczyni na to postanowienie oddalił w dniu 20 kwietnia 2010 r. Sąd Okręgowy. Skarżąca złożyła skargę kasacyjną od orzeczenia Sądu Okręgowego, którą Sąd ten odrzucił postanowieniem z 15 listopada 2010 r. uznając ją za niedopuszczalną w świetle art. 519¹ § 1 k.p.c.

Skarżąca zażaliła się na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej. Zarzuciła naruszenie art. 519¹ § 1 k.p.c. i wniosła o uchylenie tego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołany przez skarżącą art. 519¹ § 1 k.p.c. wprowadza zaskarżalność skargą kasacyjną postanowień sądu drugiej instancji rozstrzygających co do istoty sprawy oraz postanowień w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie, wydanych w określonych kategoriach spraw rozpatrywanych w postępowaniu nieprocesowym, w tym spraw z zakresu prawa rzeczowego. Przepis ten, jak słusznie zauważa skarżąca jest

nieprocesowym odpowiednikiem art. 398¹§ 1 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym poglądem (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2001 r., I CZ 94/01, OSNC 2002/3/34 i z dnia 15 października 2001 r., V CKN 357/01, OSNC 2002/7-8/92) postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania nie może być utożsamiane z postanowieniem w przedmiocie odrzucenia pozwu ani też wniosku w postępowaniu nieprocesowym. Są to odrębne, zindywidualizowane żądania procesowe; wniosek inicjuje postępowanie nieprocesowe, natomiast skarga o wznowienie ma charakter szczególnego środka zaskarżenia. Niedopuszczalne jest posłużenie się w tej sytuacji analogią, ponieważ nie występuje luka w prawie procesowym.

W konsekwencji skarga kasacyjna skarżącej prawidłowo została odrzucona przez Sąd Okręgowy jako niedopuszczalna. Zażalenie kwestionujące trafność tego postanowienia podlegało oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.